

Úvaha

Znaky úvahy:

- Autor zaujíma postoj k určitému problému, javu, veci na základe osobných skúseností, zážitkov a vzdelania, hľadá súvislosti vecí, argumentuje
- Subjektívny útvar = najmä 1. osoba sg
- Výrazy typu: podľa mojej mienky, ja si myslím, domnievam sa
- Bohatá lexika, expresívne slová, frazeologizmy, hyperbola, metafora, opakovania, množstvo prívlastkov a iných hodnotiacich výrazov
- Rečnícka otázka
- Zvolacie vety
- Citáty, parafrázovanie citátov
- Kompozícia: úvod, jadro, záver (v závere sa vraciame k myšlienkam z úvodu)

EQ je vo vzťahoch ľudí dôležitejší ako IQ

Od útleho detstva som bola vychovávaná s láskou, porozumením, nehou a všetkým tým, čo môžeme nazvať city. Už v mamičkinom brušku som cítila jej lásku, nežné pohladenía, dotyky. Vždy sa mi nežne prihovárala, starala sa, aby mi bolo dobre, a tešila sa na mňa. A nielen ona. Aj otec sa na mňa tešil. Aj on mi prejavoval svoju lásku, i keď trochu svojským mužským spôsobom. Ved' som bola ich prvé dieťa, prvé vnúča, prvé všetko celej rodiny.

Možno aj práve preto sa mi zdal článok, ktorý som niekde čítala, veľmi čudný. Ako by ani nebol o niekom, kto patrí do normálneho civilizovaného sveta. Bol to článok o princovi Michaelovi – malom synovi Michaela Jacksona. Reportérka písala o tom, v akom rozprávkovom prostredí malý Princ žije, ale aj o tom, že nikdy nebude mať svojho plyšového medvedíka. Medvedíka s odratými uškami, ktorého by si každú noc k sebe privinul, vyrozpával sa mu, ktorý by bol tichým spoločníkom.

Prišla som k záveru, že slávny Michael Jackson je blázon a šialenec!!! Každý večer malému tancuje pri postieľke, aby sa mu lepšie spalo. Ktovie? Možno nevie čítať rozprávky. Princ sa nikdy nemôže dvakrát hrať s tou istou hračkou. Ešte nikdy nejedol a nepil dvakrát z toho istého taniera a pohára. Nik ešte to chutnučké chlapča nepohládil, nepobožkal... Ešte aj vzduch, ktorý dýcha, sa meria každú hodinu. Ten chlapček ani nevie, ako vyzerá jeho matka. Ani tá nemá k nemu prístup. V celom svojom detstve nebude mať žiadneho kamaráta a prístup k iným deťom. Michael tvorí jeho svet.

Čo v tomto prípade prevláda? Určite sa tu nedá hovoriť o citoch, ani o rozumnej inteligencii. Tu ide o šialenstvo, posadnutosť. Čo z toho malého vyrastie? Necitlivá, chladnokrvná, bezcitná beštia, alebo zakríknutý chlapec túžiaci po troške citu, pohladení, bozku, mame, kamarátoch. Po normálnom živote...

Keď som si článok prečítala do konca a trocha som nad ním pouvažovala, hneď ma prešla chuť byť dcérou slávneho otca, matky.

Moji rodičia nie sú žiadni lekári, inžinieri, politici či jadroví fyzici, ale obyčajní ľudia. Možno aj práve preto mi dali toľko lásky, koľko som potrebovala. Môžu sa mi stále venovať a sú vždy, keď ich potrebujem, nablízku. Čo by som mala z toho, keby ich IQ bolo vyššie a oni to dotiahli ďaleko? Možno by som na tom bola ešte horšie ako Princ. Spoločnosť by mi robila televízia, videohry, veža a všetky tie moderné vymoženosti dnešného sveta.

Podľa mňa sú emócie vo vzťahoch ľudí dôležitejšie ako IQ. Kto by si ale v dnešnom svete želal od zlatej rybky radšej cit ako peniaze, horu peňazí a k tomu krásny dom, veľký bazén, moderné auto...? Všetci by sme sa na takého človeka pozerali ako na votrelca z inej planéty. Vytvorili sme si svet, kde panuje zlo, intrigy, bezohľadnosť, sebeckosť a chamtivosť. Svet, kde hlavnú úlohu zohráva tzv. vyššia inteligencia, moc a peniaze, svet, kde nemá miesto cit. Vyrastá nám generácia, ktorej sú všetky duchovné hodnoty cudzie. Rodičia zabúdajú na to, že majú doma niekoho, o koho sa majú starať.

Krádeže. Opilstvo. Vraždy. Hry. Hazard. Znásilnenia. Nič neznáme. Už sa nad tým nik nepozastaví. Takto je to predsa aj v tých amerických filmoch, ktorými nás neustále krmia. Aj takto sa mladý človek dozvedá tajomstvá „krásneho, plne prežitého“ života.

Kam speješ, svet? Kam sa stratí všetko dobro? Mali by sme začať uvažovať, čo je pre nás dôležitejšie. Láska a porozumenie nám pomôžu prekonať hranice medzi sebou. Pomôžu prekonať bariéry spoločnosti. Čo máme z toho, že naša „inteligencia“ si otvorene nadáva v televízii. Že osočujú jeden druhého. Keby sme sa viac venovali našim citom, bolo by hneď krajšie žiť!

A čo dodať na záver? Aj keď som už dospelá, rodičia mi neprejavujú menej lásky, ich vzťah ku mne sa nezmenil. Ba možno áno. Je pevnejší, krajší, považujú ma za rovnocennú... A ja len dúfam a pevne verím, že aj ja dám svojim deťom to, čo dávali moji rodičia mne – plyšového medvedíka s odratými uškami, ktorého si každú noc privinú k sebe, lásku a pocit istoty. Verím, že nikdy neuprednostním nič pred ich šťastím, že nikdy nedovolím, aby IQ zvíťazilo nad EQ. Veď láska a porozumenie sú všetko, čo človek môže človeku dať.

Zamyslime sa a dajme svojim životom zmysel. Vráťme city tam, kam patria.

Žiacka práca

Šťastie je mozaika zložená z drobných radostí

Veľa známych, slávnych, učených a bohatých sa už pokúšalo opísať podstatu šťastia. Jeho jediná a presná definícia jednoducho neexistuje, preto je ich také množstvo a v každej z nich je kúsok pravdy.

Vyplyva to z rôznorodosti ľudských pováh a charakterov. Niektorí sú šťastní len vtedy, keď sa stane hollywoodskou superhviezdou, má veľký dom v štvrti milionárov, dve autá, množstvo voľného času, iným prináša pocit šťastia milovaná osoba, zdravé deti, pomoc druhým, ...

Niektorým by ku šťastiu stačilo „iba“ vidieť svet vlastnými očami, chodiť po vlastných nohách, netrpieť hladom a mať strechu nad hlavou. Šťastím je aj to, že sme tu, že sme sa vôbec narodili, že sme dostali príležitosť spoznať, čo je to šťastie.

Šťastie je pre mnohých chvíľa, kedy si môžu povedať: „Tak teraz mám všetko, po čom som v živote túžil, teraz som dokonale šťastný.“ Bivil by nás potom už život? Sadli by sme si, vyložili nohy na stôl a premýšľali, čo bude ďalej. A po pár dňoch by sme zistili, že už šťastní nie sme, pretože by sme nemali pred sebou žiadne ciele, ktoré by sme chceli dosiahnuť.

Každý deň prináša množstvo radostí, hoci nepatrných, no vnímavé oko ich neprehliadne. Ľudia, ktorí si myslia, že ich šťastie spočíva vo veľkých a častokrát nedosiadnutelných veciach, málokedy nájdu skutočné šťastie . Svet sa totiž skladá z maličkostí, a iba tí ľudia, čo si vážia každodenný východ slnka, rozkvitnutie kvetu, ľudskú schopnosť pomôcť a potešiť iných, ľúbiť a pracovať, iba tí budú vnútorne vyrovnaní. Iba tí budú skutočne šťastní.

Oľga Hodálová, bývalá študentka nášho gymnázia